

— Татко!

Човѣкътъ трепна, размърда окованитѣ си рѣце, извика.

Съ единъ скокъ, момъкътъ се хвърли къмъ него, прегърна го, цѣлуна го съ бурно увлѣчение.

— Най-сетне!

Изведнѣжъ Сеславъ се дръпна отъ рѣцетѣ на сина си и пошѣпна:

— Сякашъ Господъ те прати, — следъ това се послуша, стана, отиде до вратата, сложи ухото до нея, погледна презъ единъ процеъ, върна се и каза: — Ела... По-близо... Трѣбва да ти кажа нѣщо.

Той доближи уста до ухото на сина си:

— Свършено е вече... Тѣ сж рѣшили да го убиятъ. Добромиръ отскочи като каѣнатъ.

— Кого?

— Царя. И нѣкакъ трѣбва да му се съобщи... Веднага. Разбирашъ ли? До като не е късно...

Добромиръ мълчеше навжсень.

— А ти отъ гдѣ знаешъ? Ти не си ли отъ тѣхъ?

— По-тихо, за Бога... Ако узнаятъ нѣщо, загубени сме.

Момъкътъ избухна нетърпеливо.

— Нищо не разбирамъ... Обясни. Кой ще го убие? Като се върне ли?

— Слушай, слушай... Нѣма време за губене. Ето що. Царьтъ не ми вѣрваше. Колко пъти го предупреждавахъ, че се крои нѣщо. Сѣдѣше се. А азъ виждахъ всичко. Почитѣ ги познавахъ... Трѣбвахъ само доказателства. И ето. Една вечеръ при менъ дойде Николица. Следъ дълги забикалки, най-сетне той ми каза, че приближава времето да отдѣхне народа отъ гнета на Калояна. Азъ се присторихъ, че се улавямъ за вѣдицата. Исканъ да изкопча нѣщо повече. Но тѣ бѣха благоразумни. Тогава почнахъ да посещавамъ събранията имъ. И узнахъ много нѣща, но тѣ все още не ми довѣряха. Можеби следъ време щѣхъ да разбера истинскитѣ имъ намѣрения, но нѣкой ме видѣлъ и обадилъ на царя. За това той ме затвори. И азъ не можахъ нищо да разбера. Но преди нѣколко дни, една ве-